

Nultá

Takhle mi to teď připadá, když se na to dívám zpětně, ačkoli si to dost možná nepamatuju v úplně správném pořadí. Každopádně stojíme uprostřed fotografie, těsně vedle sebe, já ho držím kolem ramen, i on mě drží – z pochopitelných důvodů celkem nízko –, na výrazně bledé čelo mi spadá tmavohnědý pramínek vlasů, on se široce usmívá a cosi svírá v sevřené dlani napřážené ruky.

Odstáté uši jsou na velké hlavě posazené dost nízko a naslouchátko, neobvykle velké a staromódní, vypadá jako přijímač signálů z dalekého vesmíru. Také oči, brýlemi nepřírozeně zvětšené tak, že vyplňují téměř celou plochu skel, mu propůjčují velmi zvláštní vzhled. A skutečně: lidé na ulici se za ním otáčejí, nejprve se dívají na něj, potom si prohlížejí mě, hned nato se zas zaměří na něj a sledují ho pohledem, dokud jim nezmezí z dohledu, třeba když jdeme za ruce přes hřiště a já za námi zavřu železnou branku. Když mu pak pomáhám do auto-sedačky a zapínám mu bezpečnostní pás, vidím, že nás z okolních aut pořád ještě pozorují.

V pozadí na fotografii stojí čtyři roky starý automobil s manuální převodovkou. V kufru se ve zbytku vody plácají tři zlaté rybky – o tom on zatím

ještě neví – a pod nimi leží modrý spací pytel pro dvě osoby, nasáklý jako houba. Brzy koupím v družstevní prodejně dvě nové peřiny, protože se nesluší, aby třiatřicetiletá žena donekonečna sdílela spacák s cizím chlapcem, to se prostě nedělá. Nákup by neměl být problém, jelikož palubní příhrádka je napěchovaná bankovkami, a to přímo z banky. K žádnému zločinu tu ovšem nedošlo, pokud tedy není zločin spát se třemi různými muži na méně než třísetkilometrovém úseku okružní silnice, převážně nevyasfaltovaném, tam, kde je pruh země mezi ledovcem a pobřežím nejužší a kde se nachází nejvíc jednoproudých mostů.

Nic na našem ostrově není, jak by mělo být, je poslední listopadový den, černočerný den, a oba na sobě máme svetr: já bílý rolák, on nový pletený mátově zelený svetr s kapucí a copánkovým vzorem. Teplota je přibližně stejná jako předchozího dne v Lisabonu, alespoň podle hlasatele zpráv v rádiu, a přehánky a teplé počasí nás čekají i nadále. Proto by se ženy, zvláště samy s dětmi, neměly bezdůvodně vydávat do černé pustiny, ze všeho nejméně pak do blízkosti jednoproudých mostů, protože na řadě takových míst se přes cesty valí voda. Nejsem tak troufalá, abych si myslela, že se u každého jednoproudého mostu zjeví nový milenec, ale riskovat to raději nechci.

Když si fotografii prohlédnu pozorněji, několik kroků za námi vidím mladíka, odhadem tak sedmnáctiletého, stojí vlastně mezi mnou a chlapcem, ale jeho obličej je lehce rozostřený. Pod kapucí se skrývájí křehké rysy jeho tváře a já tuším, že má špatnou

pleť, která se mu ale začíná lepší. Vypadá ospale, přivírá oči a opírá se o stojan benzinové pumpy. Pokud fotografii prozkoumáte zblízka, opravdu důkladně, nelze vyloučit, že na pneumatikách odhalíte zbytky peří, a na poklicích dokonce krvavé skvrny, třebaže od chvíle, kdy můj muž vyšel z našeho bytu se zdravotními matracemi z manželské postele, potřebami na stanování a deseti krabicemi knih – ano, přesně tak se to odehrálo –, už uplynuly tři týdny. Přesto by lidé měli mít na paměti, že nic není, jak se zdá, že skutečnost je ve srovnání s mrtvolně strnulou fotografií klubko svíjejících se hadů.

První

Díkybohu to nebylo dítě.

Odepnu si bezpečnostní pás a vyřítím se z auta si zvěře prohlédnout. Vypadá celkem neporušeně, dokonale omráčené, bezvládný krk, na hrudi krev. Obávám se, že pod mastným opeřeným povrchem je rozdrčené husí srdce.

Z desek při prudkém zabrzdění vylétly papíry, překlady do nejrůznějších jazyků se válejí po podlaze auta, na přeplněném zadním sedadle však leží jedna zdánlivě neporušená hromádka.

To nejlepší na mé práci – specialita, na kterou své zákazníky neváhám upozornit – je to, že jim veškeré zakázky dodám osobně až domů, korektury článků, esejí a překlady rozvážím jako thajské nudlové saláty nebo jarní závitky. Působí to možná staromódně, ale funguje to: lidé si rádi osahají skutečný papír, přičemž na kratičkou chvíli pohlédnou z očí do očí neznámé osobě, která, v určitých případech, nahlédla do hlubin jejich duše. Ideální je zastavit se těsně před večerí, když jsou těstoviny uvařené tak akorát a ve vodě nesmějí zůstat ani o minutu déle nebo když je cibule osmažená, ryba leží připravená ve strouhance a pán domu nebyl natolik prozíravý, aby vypnul sporák pod pánví s rozpáleným tukem, než šel otevřít. Ze zkušenosti vím, že tak

se dá všechno urychlit – lidé nechtějí mít hosty, když je to u nich cítit jídlem, nechtějí vést debatu s někým neznámým, když jsou jen v ponožkách, nebo dokonce bosí ve stísněné předsíni, obklopení rozmanitými druhy obuvi a hašteřícími se dětmi –, ze zkušenosti vím, že za podobných okolností netrvá vyúčtování dlouho a je jen minimální šance, že se mě zákazník bude snažit přemluvit k nezapočítání DPH. Když mu pak řeknu, že karty neberu, dál to neprotahuje, jen mi v rychlosti napíše šek a zakázku si ode mě převezme.

Pokud však lidé přijdou do mé maličké kanceláře, kterou si pronajímám u přístavu, lze očekávat, že si dají na čas a podívají se na zoubek všem mým komentářům, budou mě přesvědčovat o svých dobrých úmyslech, znalostech v oboru a o tom, proč se něco rozhodli vyjádřit právě tak, a ne jinak. Nejsem tu od toho, abych jejich články přepisovala, dozvím se – v jednom odstavci jsem totiž vypustila celých devět slov! –, ale abych opravovala místa, kde ze zbrklosti došlo k překlepům, nechá se slyšet jeden z mých zákazníků, zatímco si před zrcadlem v chodbě rovná brýle a kravatu a uhlazuje vousy na tvářích.

Účelem korektury nebylo přehnaně zjednodušovat složité myšlenky, vysvětluje, článek je určený těm, kteří se v tématu vyznají. A to jsem ani neokomentovala jeho genitivní konstrukci „plány výstavby přehrad elektráren“, zato jsem zvažovala, zda by se slovíčko „rentabilní“, které se na jedné stránce vyskytovalo celkem čtrnáctkrát, nedalo čas od času nahradit poněkud staromódnějšími a průhlednějšími výrazy „výnosný“ nebo „ziskový“. Nahlas jsem to ovšem neřekla, jen jsem

si tou myšlenkou trochu zlepšila náladu. Když se v případě konečně dosáhne shody, občas se stane, že mi někteří muži povypráví něco málo o sobě a také položí pár otázek mně, jestli jsem vdaná a tak podobně. Dva-krát nebo třikrát jsem jim opékala topinku. Musím každopádně podotknout, že inzerát na své služby jsem nesestavovala já, ale moje kamarádka Auður, která se očividně nechala unést. Brát věci na lehkou váhu není můj styl.

Ujmu se korektur, oprav bakalářských prací i článků pro odborné časopisy a noviny, na libovolné téma. Upravím předvolební projevy, bez ohledu na politickou příslušnost, opravím chyby charakteristické pro konkrétní osobu v anonymních stížnostech a/nebo obdivných dopisech, odstraním pravopisné chyby a nešťastně použité citáty filozofů a básníků v blahopřejných proslovech, úmrtní oznámení pozvednu na vyšší (téměř božskou) úroveň, jsem zběhlá v citování zesnulých národních básníků.

Nabízím rovněž překlady z jedenácti cizích jazyků do islandštiny a naopak, mimo jiné z ruštiny, polštiny a maďarštiny. Rychle a kvalitně. Doručení až domů. Se všemi zakázkami je zacházeno jako s přísně důvěrnými.

Zdvihnu dosud teplého opeřence ze země – automaticky předpokládám, že jsem srazila samečka –, a jelikož jsem ironií osudu před časem redigovala článek o citovém životě hus a jejich jedinečné celoživotní věrnosti

partnerovi, začnu v hejnu pátrat po životní družce zesnulého. Poslední husy se přes uježděnou silnici stále ještě kolébají na chodník a na asfaltu roztahují své velké oranžové plovací blány. Ať se dívám, jak se dívám, z hejna se žádná nevydělila, aby se pídila po svém partnerovi, nevidím ani žádnou zvláštní partnerskou podobnost mezi „mou“ husou a některou jinou. Nedávno jsem každopádně získala schopnost odlišit od sebe několik černých koček v naší ulici pouze na základě jejich reakce na náhlé rozrušení nebo hlazení. Co mě však překvapí nejvíc, jak tam tak stojím uprostřed silnice a za krk držím poměrně vypaseného ptáka, je to, že u sebe neznamenám ani znechucení, ani pocit viny. V jádru se považuju za celkem soucitného člověka, což znamená, že se snažím vyhybat sporům, dělá mi potíže nevyhovět žádostem předneseným citlivými muži a kupuju si všechny výherní losy, které mi dobročinné organizace podstrčí do bytu štěrbinou na poštu. Teď ale cítím vzrušení jako obvykle u masného pultu v potravinách těsně před Vánoci a přemýšlím hlavně o vhodném koření, příloze a o tom, zda bude vzorek pneumatik značky Goodyear vidět pod hustou zvěřinovou omáčkou.

„Tak jo, ráda bych vám všem dopředu popřála šťastný nový rok,“ řeknu svým přátelům na nečekané sešlosti jednoho temného listopadového večera. Víc nevysvětluju.

Popadnu několik stránek neuvěřitelně nudného článku o tepelných vodičích, rozložím je na dno kufru a housera na ně opatrně položím. Kufr jsem podle všeho neotevřela už hezky dlouho, protože je prakticky plný kuchyňských papírových utěrek, které jsem kdysi

koupila, abych přispěla na sportovní zájezd mladých lidí s postižením. Ještě štěstí, že jsem si tehdy nevybrala krevety.

Husu ale stejný osud nečeká, jelikož se s ní v kuchyni chystám příjemně překvapit svého muže, který je sám mistrem kuchařského umění. Nejprve se ovšem musím zastavit v bytovém domě ve čtvrti Melar, abych ještě jednou udělala to, co jsem neměla v úmyslu udělat už nikdy.